

Bij beloven hoort geloven

Genesis 21: 1-13

Liturgie: Voorzang: EL 203: 1,2,3,4 (Melodie: Amazing grace)
Welkom
Psalm 105: 1,3
Begroeting
Klein gloria
Gebed
Zingen: Één ding is zeker (canon)
Gesprek met de kinderen
De kinderen gaan naar de kindernevendienst
Schriftlezingen: Genesis 21: 1-13
Romeinen 1: 16, 17
Zingen: EL 244a: 1,2: Een vaste burcht
Preek
Lied 803: 1, 6 (Melodie: De ware kerk des Heren)
Dankgebed
Collecten
Lied 868: 1,5: Lof zij de Heer
Zegen
Lied 431c: Amen

We hebben zojuist het Lutherlied gezongen.
En dat hebben we gedaan in verband met afgelopen vrijdag.
31 oktober: Hervormingsdag!

Op die dag in het jaar 1517 spijkerde Luther zijn 95 stellingen aan de deur van de slotkapel te Wittenberg.
Daarmee keerde Luther zich openlijk tegen de aflaathandel en tegen andere praktijken in de kerk.

Luther had nl. ontdekt dat je redding niet afhangt van je eigen inzet.
Je kunt jezelf niet redden door er voor te zorgen dat de weegschaal van de goede en van de slechte werken naar de goede kant doorslaat.
Je redt het ook niet door jezelf te pijnigen en door allerlei vormen van boetedoeningen te doen.
Nee, je wordt gered door het geloof! Het geloof in Jezus Christus en die gekruisigd en die is opgestaan uit dood.

Toen Luther die tekst las uit Romeinen 1, dat God de gelovige aanneemt en dat de rechtvaardige door geloof zal leven, ja, toen viel er zo'n last van zijn schouders af. Dat was voor hem een echte bevrijding.

Hij had er alles aan gedaan om bij God in het reine te komen. Hij had zelfs op z'n blote knieën -tot bloedens toe- de stenen trap van de kerktoren beklommen. Dat zou volgens de leer van de kerk goed voor je zijn en daarmee kom je er wel.

Maar hier las Luther iets heel anders.
Het gaat er om, dat je gelooft.
Het gaat er om of je Gods aanbod wil aannemen.
Het gaat er om of je Zijn Zoon wilt aannemen. Jezus Christus, die alles heeft volbracht en die voor al onze zonden heeft betaald.
Alleen door het geloof in Hem, kan ik in het reine komen bij God.

Nou, die tekst was voor Luther een eyeopener.

Een openbaring van hier tot in de hemel!
Hij noemde die tekst daarom: Porta paradisi. De poort naar het paradijs.

Dat gaf hem houvast en zekerheid.
Geen houvast in hemzelf en in zijn eigen daden.
Maar houvast in God.
Hij is de vaste burcht en een toevlucht voor de zijnen.
Hij doet wat Hij beloofd heeft.
En door het geloof, weet ik dat ik daar deel aan heb en dat dat ook voor mij is.
Wat er ook gebeurt en hoe ik het ook ervaar, maar door het geloof blijft mijn leven geborgen in de hand van God.

Die zekerheid klinkt ook door in het Lutherlied.
Een vaste burcht is onze God.
Een toevlucht voor de zijnen.
Al drukt het leed, al dreigt het lot.
Hij doet zijn hulp verschijnen.

In dat lied gaat Luther ver.
Heel ver.
Want want wij hebben de coupletten 1 en 2 gezongen.
Maar er zijn er nog 2.
En daarin staan dingen, die ik niet zo maar mee kan zingen.
In couplet 4 richt Luther zich tot de satan, de grote tegenstander van God.
En dan dicht hij deze woorden:

*Gods Woord houdt stand in eeuwigheid
en zal geen duimbreed wijken.
Beef, satan! Hij, die ons geleidt,
zal u de vaan doen strijken!
Delf vrouw en kind in 't graf,
neem goed en bloed ons af,
het brengt u geen gewin:
wij gaan ten hemel in
en erven koninkrijken!*

Dat is heel andere koek.
Natuurlijk, hij schreef het in een tijd, waarin veel mensen op jonge leeftijd stierven door ziektes en door ongezonde leefomstandigheden. En dan had Luther ook nog te maken met een kerk, die hem graag zag verdwijnen. Hij werd geëxcommuniceerd. Uit de kerk gezet.

Maar toch ... om het nou zo te zeggen: Delf vrouw en kind in 't graf ... dat gaat wel wel heel erg ver. Dat kan ik in ieder geval niet uit volle borst meezingen. Dat druist tegen alles in.

Maar mis ik dan toch iets?
Is mijn geloof dan wel goed genoeg?
Heb ik dan wel genoeg vertrouwen?

En dan kijk ik maar naar Abraham.
De vader van alle gelovigen.
Als hij en Sara een zoon krijgen, dan lachen zij.
Dan zijn ze blij.
God maakt dat ik kan lachen, zei Sara, en iedereen die dit hoort zal met mij mee lachen.

Maar het is ook wel anders geweest.
Abraham en Sara hebben eerder gelachen.
Maar dat was een lachen uit ongeloof.
Ze hebben God uitgelachen, toen Hij zei dat zij een kind zouden krijgen.

Sara in de tent, toen die mannen bij hun op bezoek waren (Genesis 18).
Zij nog een kind? Dat kan toch niet. Zou de liefde voor haar nog weggelegd zijn? Moet je eens kijken, hoe zij en haar man er uit zien. Verwelkt en oud. Laat me niet lachen.
En als de Heer daarnaar vraagt, dan ontkent ze, dat ze gelachen heeft.
Ik heb niet gelachen, zegt ze dan.

Maar Abraham heeft ook gelachen (Genesis 17).
Dat is wat minder bekend.
Maar toen God in Genesis 17 Abraham en Sara zegende en zei, dat er uit Sara volken en koningen zullen voortkomen, toen lachte Abraham in zichzelf en hij dacht: Hoe zou dat kunnen? Dat is toch onmogelijk.

En als ik dat lees, dan denk ik: Gelukkig, Abraham was er ook niet altijd zo zeker van.
Hij kende ook zijn twijfels, zijn vragen.
Hij is ook mens.
Net als jij en ik.

In de bijbel kom je heel wat dingen tegen, waarbij je ook wel eens denkt: Zou dat nou wel zo zijn? Zou dat nou echt kunnen gebeuren?
Zou God ons nou echt allemaal kunnen zien en kunnen horen? Al die mensen over de hele wereld?
En zou God er nou echt altijd zijn geweest? Hij moet toch een keer ontstaan zijn?
Zou Jezus straks echt terugkomen en zal iedereen Hem dan kunnen zien? Ook de mensen aan de andere kant van de wereld?
En als Hij terugkomt, zullen dan echt de graven openbreken en zullen de doden dan weer opstaan?
Dan is de wereld toch veel te klein en hoe zit het dan met de graven die al geruimd zijn?

De vragen stapelen zich op en als we dat met ons blote verstand proberen te begrijpen, dan lopen we compleet vast.
En daarin zijn we niet de enigen.
Ik kijk weer naar Abraham en Sara.
Een honderjarige man, kan hij nog een kind krijgen?
En een negentig jarige vrouw, bij wie het al lang niet meer gaat naar de wijze der vrouwen, zou zij nog in verwachting kunnen raken?

En het gebeurt.
Tegen alle verwachtingen in.
Abraham en Sara bedrijven de liefde. En dat is heel normaal, want ook oude mensen doen dat. Als kind dacht je wel eens, dat dat met je vijftigste wel eens een keer ophield. Maar dat blijkt dus niet zo te zijn.
Maar dat Sara zwanger werd en dat zij en Abraham nog een zoon kregen, ja, dat gaat tegen alle verwachtingen in. Dat is echt een wonder boven wonder. Een geschenk van God. Van die God, die Zijn woorden waarmaakt. Die Zich houdt zijn beloften. Die een God is van liefde en trouw.

Voor Abraham en Sara is dit een reden om te lachen.
Echt te lachen.
Niet zoals ze eerder hebben gelachen.
Maar nu is het lachen om Gods trouw.
En iedereen, die dit hoort wordt uitgenodigd om mee te lachen en om te delen in de blijdschap.
Daarom geven Abraham en Sara hun zoon ook die naam: Isaäk. Dat betekent: *Men lacht*. Als je hem ziet is er alle reden om blij te zijn. Niet alleen om de geboorte op zich, maar vooral om het feit, dat God met Isaäk verder gaat en dat er uit hem volken en koningen zijn voortgekomen. Want de lijn gaat verder van Abraham

naar Isaäk. En van Isaäk naar Jakob. En van Jakob naar David. En van David naar dé zoon van David, Jezus Christus, die gekomen is niet alleen voor Israël, maar voor de hele wereld. *Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft. Opdat een ieder die gelooft niet verloren ga, maar eeuwig leven heeft.*

Opdat een ieder die gelooft.

Dat hoort er wel bij.

Dat je het aanneemt.

Dat je Hem aanneemt. Jezus Christus, die met zijn eigen lichaam en met zijn kostbare bloed voor al onze zonden betaald heeft en die zelfs de dood overwonnen heeft om jou en mij het eeuwige leven te kunnen geven.

En lieve mensen, daar gaat het om in het evangelie.

Bij beloven hoort geloven.

Dat je aanneemt, wat God zegt.

En als Hij zegt: Door het geloof in Jezus Christus en je gered en heb je het eeuwige leven, dan mag je weten dat dat ook zo is. En zeg dat ook maar eens hardop tegen jezelf: Ik geloof in Jezus Christus, die ook voor mij zijn leven heeft gegeven. En daarom ben ik gered. Daarom heb ik het eeuwige leven. Nu en ook straks.

Maar waar je geloof opbloeit en waar oprecht gelachen wordt om Gods trouw, daar zijn vaak ook andere krachten aan het werk om dat tegen te gaan en om twijfel te brengen.

Hier in Genesis 21 vergaat het lachen door Ismaël, die de spot drijft met Izaäk en met Sara.

We hebben ook te maken met de grote tegenstander van God, de duivel. De satan, die een verloren strijdt voert, maar die nog wel rondgaat als brullende leeuw en die alles op alles zet om Gods werk kapot te maken. En dan is er ook die stem in je hoofd, die overal vraagtekens achter zet. Geloof je dat nog? Dat kan toch helemaal niet? Geloof je nou echt, dat het goed zit tussen God en jou? Moet je eens kijken naar wat je allemaal hebt uitgespookt en wat je allemaal verkeerd hebt gedaan.

Lieve mensen, als dat gebeurt in je leven en in je denken, als de duivel zo bezig is en jou steeds wijst op jouw verleden, wijs hem dan maar op zijn toekomst.

En kijk dan maar naar zulke mensen als Abraham en Sara die door alle twijfels en menselijke gebeurtenissen heen Gods trouw hebben ervaren.

Lees dan zo'n tekst uit Romeinen 1 maar hardop voor: Door het geloof in Jezus Christus ben ik gered.

Bij beloven hoort geloven.

En bij geloven horen de aanvechting. Horen de twijfels.

Luther kende dat ook en hij toen wel eens gezegd: De grootste aanvechting is de tijd, dat ik geen aanvechtingen heb.

Dat hoort er bij.

En zo gaan we verder.

Met moed.

Met vertrouwen.

In geloof.

Met elkaar.

Zijn toekomst tegemoet.

Amen

Piet Hulshof
2 november 2014